

Traducere: Adriana Aniscenco

Tehnoredactare: Marius Toader

Coperta: Amitabha

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Chico, Xavier

Cronici din lumea de dincolo / Chico Xavier. -
București : Editura Ganesha, 2019
ISBN 978-606-8742-43-4

2

Copyright © 2019

Toate drepturile acestei ediții în limba română aparțin

Editurii Ganesha

Tel. 0722 264 594

e-mail: contact@edituraganesha.ro

web: edituraganesha.ro

Tiparul executat la:

Ganesha Publishing House

Tel: 021-423.20.58, tel/fax: 0372.896.105

e-mail: contact@ganesa.ro, ganesa.ro

CHICO XAVIER

CRONICI DIN LUMEA DE DINCOLO

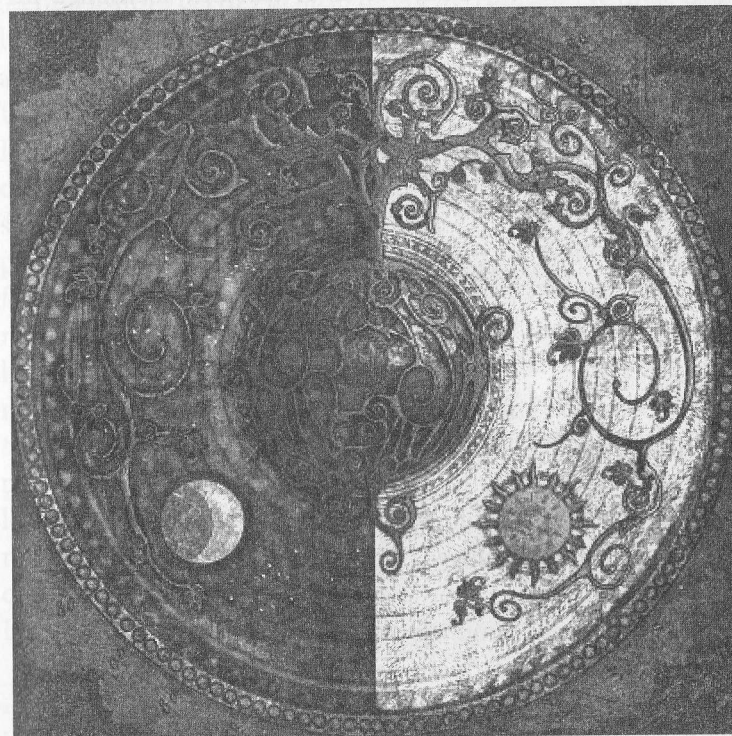
dictată de spiritul
Humberto de Campos

editura
ganesha
2019

CUPRINS

Introducere	6
1 — Dintr-o locuință a lumii de dincolo	10
2 — Scrisoare pentru cei care au rămas	16
3 — Copiilor mei	21
4 — În locuința morților	25
5 — Iuda Iscarioteanul	32
6 — Celor care se află încă în întunericul lumii	38
7 — O dulce compensație	44
8 — De dincolo de mormânt	49
9 — Oh! Ierusalime!... Ierusalime!... ..	53
10 — Despre Piratininga	58
11 — Inimă de mamă	63
12 — Întrevederea umbrelor	67
13 — Ziua patriei	73
14 — Un sceptic	77
15 — Porunca Învățătorului	83
16 — Trecerea lui Richet	89
17 — Hauptmann	95
18 — Casa Ismael	100
19 — Scrisoare către	106
20 — Petru, Apostolul	112
21 — Marele Misionar	117
22 — Legenda lacrimilor	122
23 — Scrisoare deschisă către	128
24 — Pacea și adevărul	134

25 — Socrate	141
26 — Scrisoare către Iisus	148
27 — Cel mai important mesaj	153
28 — Răspuns la o scrisoare	159
29 — Tiradentes	164
30 — Problema longevității	171
31 — Elogiul muncitorului	176
32 — Aniversarea Braziliei	180
33 — O instituție venerabilă	184
34 — Scrisoare pentru mama	191
35 — Îmi iau rămas bun,	196
Glosar	206

DINTR-O LOCUINȚĂ A LUMII DE DINCOLO

27 martie 1935

În timpul vieții, credeam că surprizele care îl așteaptă pe un mort după ce-și leapădă rămășițele pământești aveau să fie cu totul altele!

La fel ca un copil care merge pentru prima oară la o expoziție, mi-l imaginam pe celebrul paznic al cheilor palatelor cerești. Sfântul Petru îmi apărea cu mâinile încrucișate sub bărbie, cu niște ochelari mari pe vârful nasului, la fel ca cei ai lui Nilo Peçanha. Ca un bun funcționar de birou, el ar fi parcurs cu ochii obosiți și somnoroși rapoartele, hărțile și niște cărți imense cu listele sufletelor care se întorc din sfera pământească. Mi-l imaginam ca pe un bătrânel care se ține bine, asemenea senatorilor din timpul monarhiei braziliene, netezindu-și mustața și venerabila-i barbă grizonată. Tot derulând firul amintirilor, bunul apostol avea să-mi povestească, poate, ceva nou, câteva anecdote referitoare la viața lui conform cu versiunea populară, fapte survenite pe vremea când pescuia, cu multe peripecii amuzante, cu copii de vârsta mea. Tinerele fete galileene din Sepphoris și Capernaum, cu buzele lor ca rodiile coapte, erau creaturi ispititoare. Sfântul Petru avea să evoce cu siguranță aventurile lui trecute, înainte de convertirea la doctrina Nazarineanului.

Însă nu l-am găsit pe celestul paznic al cheilor. Confruntat cu o asemenea decepție, mi-am spus că regiunea celor preafiericiți se găsește probabil în cine știe ce cordilieră de nori inaccesibili. Probabil că este un colț de rai încântător, în care fiecare zonă are un nume religios în expresia sa simbolică cea mai înaltă, ca, de exemplu, „Palatul Sufletelor Binecuvântate” sau „Bulevardul Puterilor Angelice”. Probabil că în inima acestui oraș prodigios, într-un palat luxos, Sfânta Cecilia cântă la harpă, acompaniată de un cor format din 11000 de fecioare. Ele răspândesc armonii delicioase pentru a legăna somnul fiicelor Acheronului și Noptii, pentru ca acestea să nu vină cu securile lor incandescente și cu viperele lor, să tulbure pacea celor care își uită acolo suferințele, într-o odihnă beatifică. Festivități solemne și sărbători comemorând evenimentele cele mai importante ale Bisericii sunt, probabil, organizate periodic în această regiune minunată. Cu mare pompă, papii dezincarnați țin slujbe și cântă *Te Deum*-ul. Toți sfinții din calendar sunt prezenți. Sfântul Francisc Xavier poartă probabil același veșmânt zdrențuit cu care predica în India. Sfântul Iosif apare ca tâmplar, iar Sfântul Sebastian se

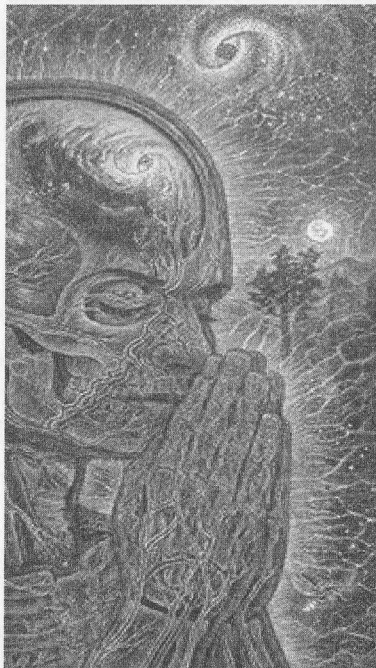
înfățișează în armura lui de soldat roman. Dezvăluindu-și profilul de Madonă drăguță și severă în același timp, Sfânta Clara apare susținută de mâinile minuscule și fragile ale arhanghelilor, ca niște trandafiri de carne blondă. În galerii somptuoase, suflete respectabile îi reprezintă pe sfinții pe care Biserica i-a inventat pentru hagiologia sa.

Dar... n-am putut găsi Raiul!

De aceea, mi-am spus în cele din urmă că opinia spirițiștilor este, probabil, cea mai justă. Trebuia deci să-i întâlnesc pe cei care și-au abandonat carcassele pământești și își continuă viața.

Am căutat atunci să iau legătura cu grupul brazilienilor emigrați pe lumea cealaltă. Și de data aceasta, idealizam

societatea antică în care presupuneam că s-au refugiat iluștrii mei compatrioți. Îmi imaginam că urma să-i găsesc într-un palat ca cel al Marchizului d'Abrantes, situat în fosta reședință a prințesei Charlotte, la Botafago, acolo unde era invitată spuma societății carioca⁵ din ultimele decenii ale celei de-a doua domnii, pe vremea când reuniunile erau compuse din nobili proprietari de sclavi care ofensau simplitatea monahală a palatului Saint Cristophe.

⁵ Originară din Rio de Janeiro. N.t.

Îmi spuneam în sinea mea: rabinii Sanhedrinului care au pronunțat condamnarea lui Iisus Hristos ar dori cu siguranță să aibă vești despre Hitler și furia sa împotriva evreilor. La rândul lor, trupele prințului Bismarck, care au pierdut ultimul război, ar dori să cunoască situația relațiilor franco-germane. Le voi spune atunci israeliților povestea cu sterilizarea, iar partizanilor iluștrului fiu al lui Schoenhausen, problemele referitoare la plebiscitul din Saar. Fiecare preafericit urma să vină să-mi pună întrebări, la care eu urma să răspund cu abilitatea unui amator de cancanuri, obișnuit cu plăcerile răutăcioase ale bârfei.

Însă mă înșelam complet! Nimănui nu-i păsa de Pământ și de cei care trăiesc acolo.

Totuși, cei rămași pe Pământ pot să fie liniștiți. Este adevărat că nu l-am întâlnit pe Tatăl cel Veșnic din gravurile catolice, cu lungă lui barbă albă ca zăpada, mătăsoasă și catifelată, dar nu l-am întâlnit nici pe diavol.

De îndată ce am redevenit conștient, am fost condus într-o locuință confortabilă, asemănătoare cu reședința lui Bernardelli de pe plaja din Copacabana. Ai fi zis că e o abație din Stiria; aspectul său impozant și grandios m-a uimit. În analele acestei mari reședințe din lumea de dincolo m-am apucat să caut vești despre Pământ. Am examinat cărțile în format *in-folio*. Totuși, nu am găsit acolo nimic referitor la sfinții de la curtea celestă, așa cum îmi imaginam, nicio aluzie la Mefistofel, sau la cel damnat. Nu era cunoscută nici povestea fructului oprit, condamnarea îngerilor rebeli, mitul Potopului, uimitoarele viziuni ale evanghelistului din Apocalipsă. Pe Pământ, religiile suferă foarte mult de abuzul de simboluri. În aceste documente, rare erau faptele care corespundeau cu cele afirmate de ele.

Din ceea ce am putut observa în tărâmul de dincolo, lumea noastră este extrem de insignifiantă. Mă consolez totuși că printre toate fețele noi pe care le-am întâlnit, am găsit și câțiva prieteni vechi.

În primul rând l-am găsit pe Emilian, complet transformat, chiar dacă uneori face în așa fel încât să-mi apară tot burtos, cu aerul lui cumsecade, la fel cum era când își primea prietenii, de Paște, și vorbea cu ei despre viața de zi cu zi.

— „Ah! Copiii mei – exclamă el uneori, la fel cum făcea odinioară – mi-ar plăcea să mă transform în omul invizibil al lui Wells și să cobor la Rio să le dau câteva palme bandiților de pe Pământ.”

Apoi, cu grație, ca și cum ar goli niște pahare pentru a umple butoiul Danaidelor⁶, frunzărește caietul celor mai recente anecdote ale sale.

Totuși, viața în lumea de dincolo nu este la fel ca cea de pe Pământ. Noi preocupări și noi orizonturi. Situația mea este cea a unui sărman pacient care se găsește dintr-o dată singur, într-o luxoasă stațiune termală ale cărei cheltuieli sunt plătite de prieteni. În timpul convalescenței mele, studiez și meditez. În timp ce inima mea parcurge diferitele pagini ale compendiumului infinitului, ea bate la fel de tare ca cea a unui tânăr student.

Mă simt întorcându-mă în copilărie. Mă încălț cu micii mei saboți, îmi pun pantalonii scurți, mă îmbrac în viteză, cu acea rea-voință a băieților incorigibili. După aceea, mă revăd în fața învățătoarei Sinha, care mă privește

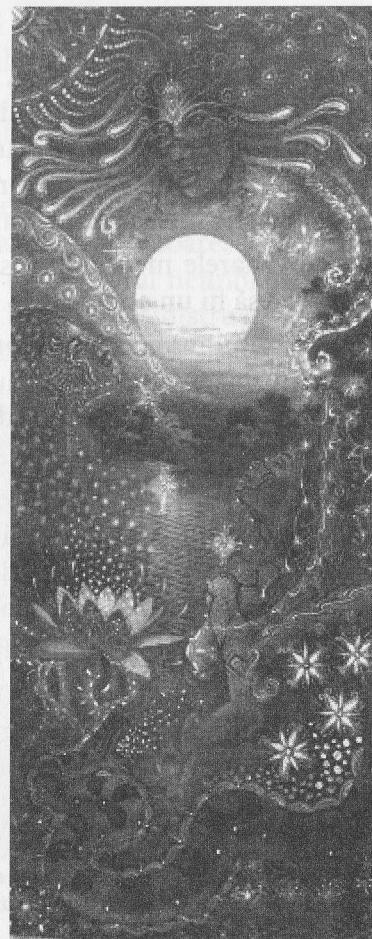
⁶ În mitologia greacă Danaidele erau cele 50 de fiice ale lui Danaos, regele Argosului. Ele au fost forțate să ia în căsătorie pe cei 50 de fii ai fratelui tatălui lor, Aegyptos, regele Egiptului. Sfătuite de tatăl lor, își sugrumă soții în noaptea nunții. Pentru fapta lor au ajuns în infern și au fost pedepsite să umple veșnic un butoi fără fund.

Expresia Butoiul Danaidelor este adesea folosită, însemnând o muncă zadarnică, o risipă fără de sfârșit.

cu o indulgență din care răzbate tristețea ei de fecioară lipsită de iubire, în timp ce eu repet literele alfabetului, indicându-le: A, B, C... A, B, C, D, E...

Ah! Dumnezeu meu, luminosul alfabet pe care îl învăț acum este cel al cărților naturii, pe care eminențele Tale le-au scris cu peniță de aur. Fă astfel încât să redevin copil, să pot înțelege lecția pe care mi-o predai! Astăzi, recitind capitolele gloriei Tale, știu de ce spinii și iasomia, cedrii și buruienile cresc pe Pământ, de ce în casa Ta, cei buni și cei răi sunt primiți laolaltă.

Doamne, nu aduc din lume nicio ofrandă pentru a-Ți slăvi măreția! Nu am decât o inimă epuizată să simtă și să bată ca un vas al nelegiuirilor. Dar în ziua în care îți vei aminti de mizerabilul păcătos care Te contemplă în sfântul Tău mister ca pe o torță de lumină eternă în jurul căreia dansează sorii ca niște licurici aprinși în noapte, închide-Ți ochii milostivi față de slăbiciunile mele și lasă să cadă în această ființă imundă care sunt o rădăcină de crin alb. Atunci, Doamne, la fel cum mi-ai iluminat deja ochii care plâng, vei planta crinul păcii în inima mea, care încă suferă și iubește.

SCRISOARE

PENTRU CEI CARE AU RĂMAS

28 martie 1935

În vechiul palat Boa Vista, în fiecare sâmbătă, Petru al II-lea al Braziliei acorda audiențe poporului. El îl primi într-o zi pe un bătrân negru cu părul alb, a cărui față ridată de frigul iernilor exprima o imensă suferință și purta urmele multor tratamente rele.

„Ah, marele meu domn, spuse omul nefericit, cât de greu este să fii un sclav!...”

Împăratul mărinimos își privi propriile mâini, obosite de treburile conducerii statului, și le compară cu cele ale interlocutorului său, ridate de calozitățile dobândite în asprele munci ale *senzalelor*⁷, și pe un ton emoționat, îi spuse, pentru a-l liniști:

„Oh! Copilul meu, ai răbdare! Și eu sunt sclavul datoriilor mele și trebuie să-ți spun că acestea sunt foarte grele... Nenorocirile tale se vor micșora...”

Și a poruncit ca negrul să fie eliberat.

Mai târziu, la începutul exilului său, monarhul a primit vizita fostului său ministru, la bordul navei sale, *Alagoas*. La primele interpelări ale vicontelui Ouro Preto, eminentul exilat răspunse:

⁷ În epoca Braziliei coloniale, *senzala* era o locuință mare destinată sclavilor care munceau în fabricile de trestie-de-zahăr și pe *fazende* (plantații) sau care serveau în casele stăpânilor lor. N.t.

„În fond, sunt mulțumit și liniștit.”

Apoi, referindu-se la exilul său, zise:

„Este scrisoarea mea de emancipare din sclavie... Acum pot să mă duc unde vreau.”

Coroana era prea grea pentru fruntea unui monarh republican. Celor care, în lume, îi vor pune întrebări despre poziția mea în fața morții, le voi spune că exilul a avut pentru mine însemnătatea unui 13 Mai⁸ pentru copiii Angolei.

Moartea nu a venit să-mi caute sufletul atunci când acesta se complăcea în faldurile aurite ale iluziei. Coasa ei nu mi-a tăiat elanul tinereții și al reveriilor ei. La ora la care ea a venit, nu mai aveam decât zăpada albă a părului meu să o las să se topească la soare. Frigul glacial al deziluziilor mele avea nevoie de focul realității pe care moartea o seamănă în drumul ei cu coasa ei retezătoare. La fel ca Ahile, am rezistat atacului ei cu eroismul neîmblânzit al celui care își vede zidurile și bastioanele distruse. După numărul de termofoare care erau în jurul meu, o vedeam

⁸ Semnarea *Legii de aur* din 13 mai 1888, care a pus capăt sclaviei negrilor din Brazilia. N.t.

venind aproape în fiecare zi... În timp ce mă priveam în pupilele de foc ale ochilor ei, îi ceream să fie îngăduitoare. Ea îmi surâdea, în chip de promisiuni reconfortante. Totuși, nu-i puteam ghici profundul mister, pentru că îndoiala îmi obseda sufletul și îmi tulbura rațiunea, la fel ca tentaculele unei caracatițe.

În această bucurie ciudată, mă simțeam tras în jos de suferință, asemenea unui gladiator purtând o cunună de trandafiri.

Triumfam asupra morții și la fel ca Ajax, mi-am cules ultimele speranțe de pe stânca durerii, sfidând tridentul zeilor. Vigilența mea excesivă a fost o sursă de insomnie care mi-a ruinat liniștea ultimelor zile. Persecutat de surditate, ochii mei se stingeau, la fel ca ultimele lumini ale unui vapor care se clatină pe o mare agitată în tăcerea nopții. Asemenea unei umbre pâlپând în întuneric, nu m-am dat înapoi în fața abisului. Fără slăbiciune, m-am aruncat în luptă, nu pentru

a-i respinge pe mauri pe coastă, ci pentru a-mi ridica foarte sus inima tăiată în pietrele drumului, ca o carte plină de experiențe pentru cei care vor veni după mine, sau ca raza luminoasă pe care paznicii farurilor o proiectează pe suprafața apelor pentru a preveni ciocnirea cu recifurile periculoase ale oceanului. Numeroși sunt cei care au crezut că eram la fel ca Benoit de Labre, ros de lepră și de viermi, târându-mă cu strachina lui

Iosif⁹, în timp ce eu abia reflectam lumina stelelor imensului meu crepuscul. În ora la care m-am străduit să mă abandonez resemnării, prima și ultima floare a celor care străbat deșertul incertitudinilor vieții, moartea s-a apropiat de patul meu cu blândețe, ca atunci când te temi să nu trezești un copil bolnav. A așteptat să fie acoperite cu anestezie toate ferestrele și interstițiile sentimentelor mele. Și atunci când în creierul meu s-a produs un haos absolut, a rupt lanțurile care mă rețineau din dragoste pentru ceilalți condamnați, frații mei de închisoare, prizonieri ai vieții. Am adormit în brațele ei ca îmbătat de mâinile unei zeițe. Atunci când m-am trezit din acea letargie temporară, am înțeles realitatea vieții pe care o negasem, dincolo de oasele acoperite de carne.

„Humberto!... Humberto!..., a exclamat o voce îndepărtată, primește cele ce ți se trimit de pe Pământ!”

Contrariat, am holbat ochii cu oroare:

„Nu! Elogiile nu mă mai interesează acum și nici rubricile necrologice din ziarele de aiurea.

— Te înșeli, îmi repetă ea, omagiile convenționale nu urcă până aici. Ipocrizia este ca anumiți microbi a căror durată de viață este efemeră. Primește rugăciunile din piepturile sufocate pe care le-ai pătruns cu îndemnurile și sfaturile tale, ele se înalță acum către Dumnezeu pentru a-ți mulțumi. Suferința îi trimite înapoi inimii tale dulceața mierii!”

Atunci am văzut coborând, nu știu de unde, brațe întregi de flori îmbătătoare, ca o brumă strălucitoare. Apoi, mi-am auzit sărmanul nume pronunțat în rugăciuni țesute din blândețe și bunătate. Ah! Nu am văzut cerul și mulțimea sa de preafericți, dar Dumnezeu primea aceste rugăciuni în universul Său de stele fermecate, la fel cum ostia simbolică

⁹ Benoit-Joseph Labre, născut pe 26 martie 1748 la Amettes, în regiunea Artois, mort pe 16 aprilie 1783 la Roma, a fost un francez fără adăpost. Canonizat în 1881, el este unul din sfinții Bisericii catolice. N.t.